

ΑΝΤΡΙΟΥ ΛΕΪΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ

ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟ ΔΑΓΚΩΜΑ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κεφάλαιο 1

Στον ορίζοντα υπήρχε μια σκοτεινή γραμμή. Ο Σέρλοκ την έβλεπε καθώς ατένιζε τον ωκεανό. Στο σύνολό του, ο ουρανός ήταν γαλανός κι ανέφελος, όμως εκεί μακριά σταδιακά έπαιρνε ένα μπλαβί, αρρωστημένο χρώμα, σαν παλιός μώλωπας. Θα μπορούσε να υποθέσει πως ήταν στεριά, αλλά βρισκόταν στα δυτικά του πλοίου και η μοναδική ορατή στεριά ήταν στ' ανατολικά τους – το νότιο άκρο της Αφρικής.

Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να ενημερώσει τον ύπαρχο, τον κύριο Λάρτσομοντ. Όταν ξύπνησε ο Σέρλοκ, με το πλοίο να έχει ήδη σαλπάρει από την Αγγλία, ο κύριος Λάρτσομοντ τον πήρε υπό την προστασία του και τον έκανε μέλος του πληρώματος. Ίσως έπρεπε να το πει απευθείας στον καπετάνιο Τολαγουέι, αλλά ο καπετάνιος ήταν μια απόμακρη φιγούρα που σπάνια εμφανιζόταν στο κατάστρωμα. Ίσως έπρεπε απλά να το πει σε έναν από τους άλλους ναύτες. Έριξε μια ματιά γύρω του, αλλά όλοι εκτελούσαν απερίσπαστοι τα καθήκοντά τους, όπως θα έπρεπε να κάνει κι ο ίδιος. Υπο-

τίθεται πως έπρεπε να καθαρίζει το κατάστρομα από τα κομμάτια ξύλου και παλιού σκοινιού που είχαν μαζευτεί τις τελευταίες μέρες, καθώς και τη λεπτή στρώση αλάτι που κάλυπτε τα πάντα, λόγω του θαλασσινού νερού που πιτσίλιζε το πλοίο κι ύστερα εξατμιζόταν από τον ήλιο.

Κούνησε το κεφάλι του και άρχισε να σφουγγαρίζει. Ήταν ο πιο άπειρος ναύτης στο πλοίο – δεν είχε καμία δουλειά να ενημερώνει κανέναν για οτιδήποτε. Άλλωστε, δεν το εκτιμούσαν ιδιαίτερα.

Βούτηξε τη σφουγγαρίστρα στον κουβά και καθάρισε ένα σημείο του καταστρώματος που είχε λερωθεί από το αίμα ενός ναύτη νωρίτερα το πρωί. Το μικρό δάχτυλο του άνδρα είχε πιαστεί σε μια κουλούρα σκοινί, το οποίο τετνώθηκε απότομα από μια κίνηση των πανιών, παίρνοντας μαζί το δάχτυλό του. Ο γιατρός του πλοίου –στην πραγματικότητα ένας από τους βοηθούς του κυρίου Λάρτσομοντ που είχε κάποιες ιατρικές γνώσεις– είχε καθαρίσει και επιδέσει την πληγή και τώρα ο ναύτης ξεκουραζόταν στην αιώρα του, με διπλή μερίδα ρούμι για τον πόνο. Αυτό άφηνε ένα κενό στις βάρδιες, το οποίο ο Σέρλοκ θα καλούνταν να καλύψει.

Για χιλιοστή φορά αναρωτήθηκε πώς από ένα απλό αγόρι που ζούσε στο Χάμσαϊρ, είχε καταλήξει να είναι ναύτης σε ένα πλοίο με προορισμό την Κίνα. Υπήρχε ένα κενό στη μνήμη του – από τη στιγμή που τον πήρε ξαφνικά ο ύπνος, στη βιβλιοθήκη του θείου του στο Φάρναμ, μέχρι τη στιγμή που ξύπνησε πάνω στο *Γκλόρια Σκοτ*. Η πιο λογι-

κή εξήγηση που μπορούσε να δώσει ήταν ότι τον είχαν ναρκώσει, τον είχαν απαγάγει και τελικά τον είχαν αφήσει στο πλοίο πριν σαλπάρει, όμως ποιος θα ήθελε να του κάνει κάτι τέτοιο και γιατί;

Η μόνη λογική απάντηση που μπορούσε να βρει ήταν ότι πίσω από όλα αυτά κρυβόταν η εγκληματική οργάνωση Θάλαμος Παραδότης. Είχε ανατρέψει πολλές φορές τα σχέδιά της. Γιατί να μην ήταν αυτή η εκδίκησή της;

Για ένα διάστημα, ο Σέρλοκ σκεφτόταν να το σκάσει από το πλοίο με την πρώτη ευκαιρία και να προσπαθήσει να βρει τρόπο να επιστρέψει. Ωστόσο, τελικά η λογική υπερίσχυσε της επιθυμίας να γυρίσει σπίτι του. Με το *Γκλόρια Σκοτ* ήξερε πού βιάδιζε – είχε φιλικές σχέσεις με το πλήρωμα, είχε φαγητό, μια αιώρα για να κοιμάται και γνώριζε πως εν καιρώ το πλοίο θα επέστρεφε στην Αγγλία. Αν εγκατέλειπε το πλοίο σε ένα τυχαίο λιμάνι ανεφοδιασμού, θα ήταν μόνος του σε μια ξένη χώρα. Θα μπορούσε να πέσει θύμα ντόπιων εγκληματιών και δεν υπήρχε καμία εγγύηση πως οποιοδήποτε πλοίο με προορισμό την Αγγλία θα είχε τις ίδιες ανέσεις με το *Γκλόρια Σκοτ* – και το *Γκλόρια Σκοτ* δεν είχε ιδιαίτερες ανέσεις.

Αναστενάζοντας, έριξε τα σκουπίδια του καταστρώματος στη θάλασσα. Υπήρχαν ανοίγματα στην κουπαστή, από όπου τα έσπρωξε και τα παρακολουθούσε να πέφτουν στο νερό. Τα θαλασσοπούλια – γλάροι και άλμπατρος – που ακολουθούσαν το πλοίο βούτηξαν για να ελέγξουν μήπως υπήρχε τροφή ανάμεσα στα κομμάτια ξύλου και σκοινιού.

Ύστερα από μια όχι και τόσο μικρή πτώση, τα σκουπίδια χτύπησαν στην επιφάνεια της θάλασσας τινάζοντας νερά.

Ο Σέρλοκ σήκωσε πάλι τα μάτια του στον ορίζοντα για να ελέγξει εκείνη τη σκοτεινή γραμμή, όμως το βλέμμα του τράβηξε μια κίνηση κάτω από το νερό. Ένα γκριζο, γυαλιστερό σχήμα πετάχτηκε μέσα από τη θάλασσα. Ήταν ένα ψάρι, αλλά φαινόταν μεγαλύτερο σε μέγεθος από τον ίδιο – στο μέγεθος του δασκάλου του, του Αμáisου Κρούου. Μια κοφτή ανάσα τού ξέφυγε από την έκπληξη, καθώς πέντε ακόμα, όχι, δέκα ακόμα σχήματα πετάχτηκαν μέσα από τη θάλασσα, ακολουθώντας τον αρχηγό τους. Είχαν καμπουρωτό ρύγχος, επίπεδες ουρές και μεγάλα, μαύρα μάτια.

«Χαζεύεις τα κορίτσια;» φώναξε κάποιος πίσω του.

Ο Σέρλοκ έστρεψε το κεφάλι του κι απάντησε εξίσου δυνατά: «Ένα από αυτά λέει πως είναι η γυναίκα σου! Λέει πως υποσχέθηκες να της στέλνεις τον μισό μισθό σου, αλλά δεν τον έστειλες ποτέ και τώρα ήρθε να τον εισπράξει μόνη της!».

Οι ναύτες στο κατάστρωμα γέλασαν. Ο Σέρλοκ είχε ανακαλύψει από πολύ νωρίς ότι καθένας από αυτούς έκανε καλαμπούρια για την προσωπική ζωή των άλλων. Του θύμιζαν σκυλιά, που όλο έκαναν να δαγκώσουν ή δάγκωναν το ένα το άλλο παίζοντας, για να καθορίσουν ποιος ήταν ο αρχηγός. Μπορούσες είτε να προσβληθείς, οπότε τα αστεία γίνονταν πιο σκληρά και κακεντρεχή, είτε να συμμετάσχεις και να βελτιώσεις τη θέση σου. Από τότε που

έγινε μέλος του πληρώματος είχε επιλέξει το δεύτερο, και φαινόταν να έχει αποτέλεσμα. Τον είχαν αποδεχτεί και πλέον δε βρισκόταν στο χαμηλότερο σκαλί αυτής της άτυπης ιεραρχίας. Απείχε πολύ ακόμα από την κορυφή, τουλάχιστον όμως του συμπεριφέρονταν σαν να ήταν ένας από αυτούς και όχι κάποιος παρείσακτος.

Ένας από τους ναύτες –το όνομά του ήταν Τζάκσον– στεκόταν δίπλα στον Σέρλοκ. Έδειξε με τον αντίχειρά του τα πλάσματα στο νερό. «Πάω στοίχημα πως δεν έχεις ξαναδεί κάτι τέτοιο».

«Πράγματι» παραδέχθηκε ο Σέρλοκ. «Τι είναι; Τρώγονται;»

Ο Τζάκσον έκανε τον σταυρό του. «Λέγονται φώκαινες κι είναι γρουσουζιά να σκοτώσεις κάποια από αυτές, πόσο μάλλον να τη φας. Κρατάνε συντροφιά στο πλοίο και κάποιοι λένε πως, όταν ένας ναύτης πέφτει στη θάλασσα, οι φώκαινες κάνουν κύκλους γύρω του για να τον κρατήσουν στην επιφάνεια και διώχνουν τους καρχαρίες που προσπαθούν να τον φάνε».

«Καρχαρίες;» ρώτησε ο Σέρλοκ.

«Οι λύκοι της θάλασσας» είπε ο Τζάκσον. «Δόντια σαν πριονοκορδέλα. Λίγο να σε αγγίξουν με το στόμα τους σου έχουν πάρει το χέρι».

«Κατάλαβα. Θα φροντίσω, λοιπόν, να μην πέσω μέσα στη θάλασσα ή θα φροντίσω να πέσω μόνο άμα υπάρχουν φώκαινες τριγύρω». Εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία για να γνέψει με το κεφάλι του προς τον ορίζοντα. «Τι είναι αυ-

τό εκεί πέρα;» ρώτησε. «Το χρώμα του είναι μάλλον... αλλόκοτο».

Ο Τζάκσον σήκωσε τα μάτια του στον ορίζοντα και συνοφρυώθηκε. «Έχεις καλό μάτι» παραδέχθηκε. «Αυτό μου μοιάζει με τροπική καταιγίδα. Καλό θα ήταν να το πει κάποιος στον κύριο Λάρτσομοντ. Δεν πας εσύ;»

Ο Σέρλοκ κούνησε το κεφάλι του. «Πήγαινε εσύ» είπε. Ήξερε πως ο κύριος Λάρτσομοντ είχε στο μυαλό του μια λίστα με όλους τους ναύτες και δίπλα στο όνομα του καθενός ένα σημαδάκι για να θυμάται πόσο καλή ή πόσο κακή γνώμη είχε γι' αυτόν. Τα σημάδια αυτά άλλαζαν θέση ανάλογα με το αν οι ναύτες δούλευαν σκληρά ή όχι, πόσο παρατηρητικοί ήταν, πόσο σεβασμό έδειχναν στον ίδιο και στον καπετάνιο και σε πόσους καβγάδες είχαν μπλεχτεί όσο βρισκόταν πάνω στο πλοίο. Όντας ο πρώτος ναύτης που θα ενημέρωνε τον κύριο Λάρτσομοντ για την καταιγίδα, μπορούσε να βελτιώσει τη θέση του – αν ήταν *πραγματι* καταιγίδα. Δίνοντας όμως αυτή την ευκαιρία στον Τζάκσον, ο Σέρλοκ μπορούσε να αποκτήσει μια πιο φιλική σχέση μαζί του, και κάτι τέτοιο ίσως αποδεικνυόταν πιο χρήσιμο στο μέλλον.

«Ευχαριστώ» είπε ο Τζάκσον κοιτάζοντας παραξενεμένος τον Σέρλοκ. «Δε θα το ξεχάσω αυτό».

Γύρισε και κατευθύνθηκε προς το υπερυψωμένο τμήμα της πρύμνης του πλοίου, όπου βρισκόταν η τιμονιέρα και –συνήθως– ο κύριος Λάρτσομοντ.

Ο Σέρλοκ έριξε πάλι μια ματιά στον ορίζοντα. Τώρα η σκοτεινή γραμμή είχε γίνει πιο εμφανής. Απλωνόταν πάνω

από τον ορίζοντα, σε ύψος ίσο με δύο δάχτυλα στην άκρη ενός τεντωμένου χεριού και τα άκρα της έμοιαζαν να τεντώνονται εκατέρωθεν, σαν χέρια που προσπαθούσαν να περικλείσουν το πλοίο. Το αλλόκοτο μπλαβί χρώμα της καταιγίδας είχε κάτι που έκανε το στομάχι του να ανακατεύεται από ανησυχία. Στο πρόσωπό του ένιωθε μια ζεστή αύρα από την κατεύθυνση της καταιγίδας. Παρατήρησε ότι το κατάστρωμα κάτω από τα πόδια του έκανε πιο έντονα σκαμπανεβάσματα απ' ό,τι πριν από μερικά δευτερόλεπτα. Όταν κοίταξε την γκριζοπράσινη θάλασσα μάζα, παρατήρησε ότι τα κύματα γίνονταν ολοένα και ψηλότερα, με τον λευκό αφρό στις κορυφές τους να πετάγεται σαν τον αφρό από το ποτήρι της μπύρας και να αιωρείται πάνω από το νερό.

«Άντρες! Όλοι στο κατάστρωμα!» φώναξε δυνατά μια τραχιά φωνή. Ο Σέρλοκ γύρισε και είδε τον κύριο Λάρτομοντ που στεκόταν στο υπερυψωμένο τμήμα της πρύμνης. Δίπλα του ήταν ο Τζάκσον. «Σηκώστε όσο το δυνατόν περισσότερα πανιά και σφίξτε όλα τα σκοινιά» διέταξε και η φωνή του ακουγόταν καθαρά από τη μία άκρη του *Γκλόρια Σκοτ* μέχρι την άλλη. «Έρχεται καταιγίδα, κύριοι! Έρχεται καταιγίδα που δεν την έχουν ξαναδεί τα μάτια σας, κι εμείς θα προσπαθήσουμε να της ξεφύγουμε». Έπιασε τον Τζάκσον από τον ώμο. «Πήγαινε να ειδοποιήσεις τον καπετάνιο» είπε πιο σιγανά. Ο Σέρλοκ κατάλαβε τι έλεγε διαβάζοντας τα χείλη του. «Πες του τι συμβαίνει».

«Μάλιστα, κύριε» είπε ο Τζάκσον και γύρισε να φύγει.

Ξαφνικά το κατάστρωμα του πλοίου έβραζε από δραστηριότητα, καθώς οι ναύτες έτρεχαν ή σκαρφάλωναν προς πάσα κατεύθυνση. Το βλέμμα του κυρίου Λάρτσομοντ έπεσε στον Σέρλοκ, ο οποίος εξακολουθούσε να στέκεται ακίνητος εν μέσω του χάους. «Εσύ, νεαρέ λαθρεπιβάτη! Σκαρφάλωσε σε εκείνα τα ξάρτια κι έλεγξε αν είναι σφιχτά τα σκοινιά του τουρκέτου, μη σε ρίξω μέσα σε μια βάρκα και σε αφήσω να τα βγάλεις πέρα μόνος σου με την καταιγίδα!»

«Μάλιστα, κύριε!» Ο Σέρλοκ έτρεξε στο πιο κοντινό ξάρτι. Ήταν σαν ιστός αράχνης από σκοινί, που οδηγούσε στα τυλιγμένα πανιά. Ένωθε τραχύ το σκοινί πάνω στο δέρμα του και οι πρόσφατα αναπτυγμένοι του μύες καταπονούνταν καθώς σκαρφάλωνε. Το πλοίο κλυδωνιζόταν από τα χτυπήματα των άγριων κυμάτων. Για μια στιγμή, καθώς έγερνε το κύτος, ο Σέρλοκ κοίταξε προς τα κάτω και είδε πως βρισκόταν ακριβώς πάνω από τη θάλασσα. Τα κύματα σχεδόν έμοιαζαν να προσπαθούν να τον φτάσουν – εκατοντάδες λευκά χέρια που άπλωναν τα νύχια τους προς το μέρος του μέσα από το νερό. Έδιωξε την εικόνα από το μυαλό του και συνέχισε να ανεβαίνει.

Έφτασε στο κάτω κάτω πανί και σκαρφάλωσε με τα τέσσερα κατά μήκος της κεραίας, σφίγγοντας τα δάχτυλά του πάνω στο τραχύ ξύλο κι ελέγχοντας καθένα από τα σκοινιά που έδεναν το πάνω μέρος του πανιού πάνω της. Ήταν όλα σφιχτά – δεν υπήρχε πιθανότητα να λυθούν ή να σπάσουν στη διάρκεια της καταιγίδας, εκτός κι αν ήταν

πραγματικά άσχημη καταγίδα. Πιάστηκε γερά από τα σκοινιά για να μην πέσει, προσέχοντας τις σκλήθρες πάνω στην ξύλινη κεραία. Είχε δει τι συνέβαινε στους ναυτικούς όταν χωνόταν στο δέρμα τους κάποια σκλήθρα: η πληγή μπορούσε να μολυνθεί και να γίνει διπλάσια σε μέγεθος από το πρήξιμο, και τότε δεν αποκλειόταν το μολυσμένο κομμάτι να έπρεπε να κοπεί. Πάνω σε ένα πλοίο υπήρχαν χίλιοι και ένας τρόποι να τραυματιστεί κανείς σοβαρά. Για πρώτη φορά ο Σέρλοκ καταλάβαινε τη λογική του Μάικροφτ – ο ασφαλέστερος τρόπος να ζει κανείς τη ζωή του ήταν να μένει κλεισμένος στο σπίτι. Αν το έκανε όμως αυτό, θα έχανε και όλη την περιπέτεια. Χαμογέλασε μόνος του. Ίσως το καλύτερο ήταν να γίνει φίλος με κάποιον γιατρό – έτσι, θα είχε πάντοτε κοντά του κάποιον να τον περιθάλλει.

Αφηρημένος καθώς ήταν από τις σκέψεις του, το χέρι του γλίστρησε σε μερικά άλγη που είχαν καταφέρει με κάποιον τρόπο να κολλήσουν σε ένα τμήμα του σκοινιού – κι ένιωσε να πέφτει. Έσφιξε γερά τα πόδια του γύρω από την κεραία, αλλά το βάρος του τον παρέσυρε κι άρχισε να γυρνάει, μέχρι που βρέθηκε να κρέμεται ανάποδα. Καθώς ο άνεμος φυσούσε το πανί, το υγρό καναβάτσο τον χτυπούσε στο πρόσωπο. Έχασε τον προσανατολισμό του – πού ήταν το πάνω και πού το κάτω; Κύρτωσε την πλάτη του κι άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος που πίστευε πως βρισκόταν η κεραία, όμως έπιασε μόνο αέρα.

Ένωθε τα πόδια του να γλιστράνε. Σε λίγα δευτερόλε-

πα θα έπεφτε σαν βαρίδι στο κατάστρωμα – με το κεφάλι προς τα κάτω.

Το δεξί του χέρι ακούμπησε σε κάτι ζεστό. Το άρπαξε πανικόβλητος κι ένιωσε κάποιον να τον τραβάει προς τα πάνω. Το αριστερό του χέρι βρήκε ένα σκοινί κι άρχισε να τραβιέται απεγνωσμένα κι από εκεί. Ξαφνικά καθόταν πάλι ίσια. Έριξε μια ματιά στο πρόσωπο του άνδρα που τον είχε σώσει – ήταν ένας νεαρός ναύτης ονόματι Γκίτενς. Από το σημείο που καθόταν γονατισμένος, κρατώντας το κατάρτι με το αριστερό του χέρι, κάρφωσε το βλέμμα του στον Σέρλοκ.

«Ευχαριστώ» είπε ξέπνοα ο Σέρλοκ.

«Βρομοστεριανέ!» Άφησε απότομα το χέρι του Σέρλοκ κι άρχισε να σκαρφαλώνει στο κατάρτι για να ελέγξει το επόμενο πανί, δίχως να κοιτάξει πίσω του.

Ο Σέρλοκ έφτασε μέχρι το κατάρτι και σηκώθηκε όρθιος χρησιμοποιώντας ένα μαντέκι⁴. Ένωθε σαν να ήταν σκαρφαλωμένος στην κορυφή ενός δέντρου στη διάρκεια σεισμού. Το κατάρτι πήγαινε μπρος πίσω καθώς το πλοίο κλυδωνιζόταν πάνω στα κύματα. Έριξε μια γρήγορη ματιά στον μακρινό ορίζοντα κι ευχήθηκε να μην το είχε κάνει. Τώρα η καταιγίδα καταλάμβανε το ένα τέταρτο του ουρανού – τους πλησίαζε.

Οι υπόλοιποι ναύτες συνέχιζαν να εκτελούν τα καθήκο-

4 Ένα από τα σκοινιά που χρησιμοποιούνται για το κρέμασμα της αντένας από το κατάρτι.

ντά τους κι ο Σέρλοκ ήξερε ότι το ίδιο έπρεπε να κάνει κι αυτός. Έτσι, παρά το βροντοχτύπημα της καρδιάς του και τον τρόμο που ένιωθε να απλώνεται στα νεύρα του σαν πάγος, έπεσε στα τέσσερα και συνέχισε να κινείται κατά μήκος της κεραίας, πέρα από το κατάρτι, για να ελέγξει τα σκοινιά στην άλλη πλευρά. Ήταν όλα ασφαλισμένα. Μέχρι να επιστρέψει στο κατάρτι ήταν μουσκεμένος από ένα μείγμα θαλασσινού νερού και ιδρώτα, ενώ οι μύες του πονούσαν σαν να είχε τρέξει μαραθώνιο. Ανακουφισμένος που είχε ολοκληρώσει τη δουλειά του, κατέβηκε με προσοχή από τα ξάρτια στο κατάστρωμα.

Ποτέ άλλοτε δεν είχε νιώσει τόσο ευτυχής που υπήρχε κάτι στέρεο κάτω από τα πόδια του.

Ο κύριος Λάρτσομοντ στεκόταν λίγο παραπέρα. «Τα σκοινιά του τουρκέτου είναι ασφαλισμένα, κύριε» ανέφερε ο Σέρλοκ.

«Καλή δουλειά, μικρέ». Ο ύπαρχος στράφηκε και τον κοίταξε καταπρόσωπο. «Έχεις στόφα ναύτη. Αν επιζήσουμε από την καταιγίδα και φτάσουμε σώοι στη Σαγκάη, μπορείς να παραμείνεις μέλος του πληρώματος, αν θες».

«Θα το ήθελα, κύριε» αποκρίθηκε ο Σέρλοκ. *Τουλάχιστον μέχρι να επιστρέψω στην Αγγλία και τους φίλους μου*, σκέφτηκε.

Ο κύριος Λάρτσομοντ απομακρύνθηκε με μεγάλες δρασκελιές, επιπλήττοντας έναν δύσμοιρο ναύτη που είχε αφήσει το σκοινί να περάσει πολύ γρήγορα μέσα από τα χέρια του, και τώρα κοιτούσε εμβρόντητος τις ματωμένες παλάμες του. «Φύγε από τη μέση, ανόητε ατζαμής!» του

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Νομίζετε πως τον ξέρετε; Κάνετε λάθος.

ΜΙΑ ΑΓΡΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ ΕΝΑΣ ΣΚΙΩΔΗΣ ΔΙΩΚΤΗΣ ΕΝΑΣ ΑΔΥΝΑΤΟΣ ΦΟΝΟΣ

Μετά την απαγωγή του, ο Σέρλοκ βρίσκεται στην Κίνα και βυθίζεται στα μυστήριά της. Πώς είναι δυνατόν τρεις άντρες να δολοφονήθηκαν ταυτόχρονα, από το ίδιο φίδι, σε τρεις διαφορετικές τοποθεσίες της ίδιας πόλης; Ποιος τους ήθελε νεκρούς και γιατί; Οι απαντήσεις μοιάζουν να κρύβονται μέσα σ' ένα διάγραμμα σε σχήμα ιστού αράχνης. Η αποκρυπτογράφησή του όμως οδηγεί σε ένα ακόμα πιο επικίνδυνο αίνιγμα: τι σχέση έχουν όλα αυτά με την απόπειρα ανατίναξης ενός πλοίου του αμερικανικού πολεμικού ναυτικού;

Το **5ο βιβλίο** μιας συναρπαστικής σειράς που για πρώτη φορά έρχεται να ρίξει φως στα εφηβικά χρόνια του διάσημου ντετέκτιβ. Πώς ήταν ως έφηβος; Πού πήγε σχολείο και ποιοι ήταν οι φίλοι του; Πού και πότε απέκτησε τις διάσημες ικανότητές του; Τι τον φόβιζε και ποια ήταν η πρώτη του αγάπη;

ISBN: 978-960-566-539-5

9 789605 665395

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6539